

„Copak já vím?“

Doběhli udýchaní do tábora, ale nikde nikdo. Ve Sluneční zátoce stály jen tři docela opuštěné stany.

Přípravy k vyplutí

„Robine! Co se stalo? Snad nešli za námi!“ vyděsil se Filip.

„A kam by dali loď?“ namítl Robin, ale také se zmateně rozhlížel.

Vtom zaslechli od vody záhadné zvuky. Rozeběhli se ke břehu a spatřili pramici, která se vynořila za skalnatým výběžkem a mířila přímo k nim. Na přídi vyhlížel Bertík, kapitán vesloval a Ondra s Káťou na zádi na ně vesele mávali.

„Klucí,“ halekal Bert, když je uviděl. „Máme loď, opravdovou loď, až do soboty! Budem se plavit po jezeře, je to báječné, báječné, báječné ...“ Poslední slova už Bertík prozpěvoval na jakousi vlastní, právě složenou melodii. Tohle byly ty podivné zvuky!

Filip se zklamaně zadíval na Robina. Jak se z lodi dostanou za Matějem?

„Tobě se naše loď nelíbí?“ Ondra si všiml jeho pohledu a Filip si rychle uvědomil, že na sobě nesmí dát nic znát.

„Jasně že jo,“ horlivě přikyvoval, „náhodou je senzační.“

Pramice měkce přistála u břehu, Robin ji chytil za příď a povytáhl z vody.

„Co to máš na sobě?“ dobíral si Bertíka.

„No přece záchrannou vestu. Kdyby se s námi loď převrátila, tak abych ... abych mohl zachránit třeba Skřítku,“ rychle dodal, ale přitom se začervenal.

„Já myslel, že Skřítek plavat umí,“ připomněl mu Robin a přidržoval loď, aby všichni mohli pohodlně vystoupit.

„No a? Taky už trochu umím!“

„V koupelně ve vaně, vid?“ zasmál se Ondra.

„Však ono se ještě ukáže, jaký je kdo plavec,“ vložil se do hovoru kapitán, který vystoupil z lodi jako poslední. „Nezlobte se, že jsme se u Ládi tak zdrželi,“ omlouval se a šel za dětmi ke stanům. „Čekáte na nás dlouho?“

„Jen chvíli,“ Filip uhnul očima a byl rád, že se na jejich zpoždění nepřišlo. Sklonil se nad batohem a vyndával nakoupené věci.

„Jé, konečně snídaně,“ zaradoval se Bertík.

„Ale proč máte tak málo rohlíčků?“ divila se Katka.

„Málo? Nakoupili jsme všechno podle seznamu.“ Filipovi hned nedošlo, že nechali nějaké ve skalách Matějovi, ale Robin pohotově vysvětloval:

„My už jsme si svoje snědli, když jste tak dlouho nejeli. Už si dáme jen mlíko.“ Zamrkal na Filipa, který pochopil a přikývl. Nedalo se nic dělat, tentokrát bude muset vydržet bez snídaně. Chvilku lítostivě sledoval ostatní a pak se nenápadně odlouдал do stanu, kde vylovil ze zásob od babičky alespoň sušenky.

Po snídani svolal kapitán všechny děti a prohlásil:

„Milí námořníci! Včera jsme brázdili krajem po souši, dnes prozkoumáme daleké břehy jezera. Naše loď, kterou si teprve pokřtíme, nás odveze, kam jen si budeme přát. Ovšem, na její

palubu mohou jen odvážní muži a,“ pohlédl na Katku, „odvážné dívky, jež prokáží svoji způsobilost tím, že bleskově uklidí před stany i uvnitř a připraví zásoby jídla a pití na celý den.“

„Přistaneme v neobydlených krajích?“ zeptal se Bertík.

„Všechno je možné, plavčíku. Což na moři předem někdo ví, co mu osud uchystá?“

„A kdy se vrátíme?“ zajímal se Filip, který nemohl nemyslet na Matěje.

„Až sluneční kotouč zapadne za obzor, pokud se s námi náš koráb nepotopí a domorodci nás nepřivážou ke svým kůlům. Spěcháš snad domů, kormidelníku?“ podivil se kapitán.

„Ne, to ne,“ zavrtěl hlavou Filip a pohlédl na Robina, ale ten jen pokrčil bezradně rameny. Ani on netušil, jak by mohli nepozorovaně zmizet. Kapitán jejich tichou domluvu nepostřehl a pokračoval:

„Než ale vyrazíme na první plavbu, čekají nás tyto úkoly: Za prvé, vymyslet lodi jméno. Je-li plavidlo bezejmenné, nepřináší to štěstí. Za druhé, zjistit, jak je na tom kdo s plaváním. Nehlaste se všichni, že plavete jak ryba, já si vás stejně vyzkouším. Co kdyby se s námi loď převrhla uprostřed rozbouřených vod? Proto vás za chvíli čeká první zkouška. Kdo neuplave aspoň sto metrů, dostane vestu jako Bertík. Mám tu od Ládi ještě dvě.“

„Stovka je jak nic,“ zasmál se Ondra. Pro něj byl takový úkol hračkou, vždyť plaval závodně za školu. Klidně by si troufl i na víc, klidně by přeplaval celé to nádherné jezero.

Zato Katka posmutněla.

„Tolik?“ zeptala se zklamaně. Věděla, že vzdálenost, kterou běhají na školním hřišti, bude ve vodě nad její síly.

„Nestačila by padesátka?“ smlouval i Filip, který také nebyl zrovna zdatným plavcem.

„Kdepak, viděl jsi včera na mapě, jak je v některých místech jezero široké. Správně bych měl ještě něco přidat, ale doufám, že se nepřevrátíme zrovna uprostřed. Tedy doufám, že se nepřevrátíme vůbec, ale jistota je jistota.“

Kapitán odhadl asi padesátimetrový úsek podél břehu, který měl každý kromě Bertíka dvakrát uplavat. Katka ho přeplavala jenom jednou, ale ostatní celou trať zvládli, dokonce i Filip, přestože

si příliš nevěřil. Tím bylo rozhodnuto, že plavčíci ve vestě budou dva.

„Tak, druhý úkol je splněn. A co ten první? Už někdo vymyslel hezké jméno pro naši novou loď?“

„Střela ... nebo Raketa,“ zkusil Ondra.

„Myslíš, že budete veslovat tak rychle?“ zasmál se kapitán.

„Já bych navrhoval třeba ... Delfín,“ přidal se Robin.

„Nebo Jezerní královna,“ zalíbilo se Kátě.

„No, zrovna královna ...“ ušklíbl se Ondra. „Pramice je to sice pěkná, ale ke královně má dost daleko. Co vy, kapitáne, vy máte nějaký návrh?“

„Kdepak, jméno si zvolte sami. Jen v případě, že byste se nedohodli, připravím svůj losovací klobouk.“

„Arabela!“ vzpomněla si Káťa na svůj oblíbený televizní seriál. „Ta byla krásná a navíc uměla kouzlit. A když řekneme před cizinci, že někam jedeme s Arabelou, vůbec nebudou vědět, o co jde.“ Po tak přesvědčivém zdůvodnění odsouhlasili tohle jméno všichni a jen litovali, že ho nemohou namalovat na bok lodi ozdobným písmem.

Před vyplutím pronesl kapitán poslední slavnostní řeč:

„Tak tedy vzhůru do neprozkoumaných krajů, vzhůru za objevy. Teď z vás jsou odvážní cestovatelé a smělí mořeplavci. Celý svět čeká, až doplníte bílá místa na mapách, dokreslíte obrysy zatím neznámých ostrovů a vyznačíte směr mořských proudů, aby vás ostatní mohli následovat. Rozhodující chvíle nastává!“

A pak už vyrazili na svou první objevitelskou plavbu.

Bertík se usadil se Skřítkem na přídi. Měl za úkol pozorně sledovat vodní pláň před sebou a hlásit včas každou překážku pod hladinou. Robin s Ondrou usedli k veslům, kapitán odrazil loď od břehu a pak se uvelebil vedle Katky na zádi. Filip byl připraven na střídání, i když se oba hoši chlubili, že vydrží veslovat až k nejzazšímu cípu jezera.

„Jen neříkejte,“ usmál se kapitán. „Uvidíte, jak vás za chvíli budou bolet dlaně. Přes jezero je to pořádná dálka.“

Tentokrát vypluli opačným směrem, než ležela Vydrovka. Nejprve zamířili ke špičce výběžku, který jim z tábořiště zakrýval

výhled na ostrovy. Ondra ho nazval mysem Naděje a Robin pozoroval zalesněné stráně a v duchu odhadoval, že někde tam nahoře musí být Pašerácká jeskyně. Mezi stromy však žádné skály nezahlédl. Znovu se zamyslel, jak by se k Matějovi mohli odpoledne dostat, ale ani teď ho žádné řešení nenapadlo.

Obepluli mys Naděje těsně podél břehu a pak už se Arabela ocitla na širé vodní hladině. Ztracená malá loďka, z níž se rozloha jezera ještě znásobila a vysoké stromy na vzdálených březích splývaly v nízký zelený pruh.

Ale Ondra nezaváhal.

„Tak do toho,“ pobídl Robina a oba se opřeli do vesel.

Na jezeře

„Kluci, nestříkejte tolik, vždyť už jsem úplně mokrá!“ Káťa na zádi marně uhýbala drobným sprškám, které na ni litaly z obou stran. Hoši však nepolevili a hnali Arabelu vpřed slušnou rychlostí.

„Ostrovy na levoboku se blíží,“ hlásil Bertík. „Přistaneme na nich?“

„Dneska ne, jinak bychom daleko nedojeli,“ rozhodl kapitán. „Ostrovy si necháme na zítřek. Ale jestli chcete, můžeme proplout úžinou mezi nimi. Aspoň se podíváme, jestli se na nich dá z téhle strany přistát.“

Robin tedy zabral párkrát silněji, loď se pootočila a nabrala přímý směr k ostrovu Pokladů.

„Všimněte si, co je tady ryb,“ upozorňoval kapitán na temné stíny, které se míhaly pod hladinou.

„Opravdu, koukněte se,“ vykřikl Bertík a ukázal do vody na Ondrově stráně. „Zrovna tady plave tákhle obrovské kapr!“ a rozpřáhl ruce, aby všem ukázal, jak byl velikánský. Jenže Ondra se rychle zadíval pod hladinu, zapomněl veslovat a loď se ostře stočila. Bertík na přídi se zakymácel, div nepřepadl přes okraj.

„Berte, ty nešiko,“ napomínal ho Filip, „radši se drž, ať neskončíš mezi žraloky, co krouží kolem lodi. Měli by dobrou svačinu.“

„Skřítek by skočil za mnou, aby mě bránil!“

„A žraloci by měli svačinku i s moučником,“ smála se Káťa. „Jen nevím, jak by jim chutnala tvoje vesta.“

„Tak pozor, vestu bychom museli zachránit,“ přidal se Ondra. „Láďa ji chce zpátky.“

Dobírali si Bertík a přitom se blížili k ostrovu Pokladů. Jeho užší část byla porostlá trávou a nízkými keříky, které v místech, kde se ostrov rozšiřoval, přecházely v řídký lesík. Jak proplouvali podél něj, všimli si, že mezi stromy dokonce probleskují šedá skaliska. Břeh tu byl ovšem nevlídný a příkrý, po vhodném přístavišti ani památky.

Na ostrově nikoho nespatriili, jako by jedinými návštěvníky bylo jen několik vyplašených racků, kteří jim občas zakroužili nad hlavou. A tak si děti mohly snadno představit, že se příštího dne stanou prvními objeviteli, jejichž noha na tomto opuštěném kousku světa spočine.

„Teda Berte, tady moc pokladů nebude. Spíš jsme ho měli pojmenovat Pustý ostrov,“ mínil Filip, „anebo Ptačí.“

„Anebo Dračí,“ rýmovalo se Ondrovi. „Třeba v těch skalách žije jeden malý dráček, co baští trosečníky k večeři. Proto sem už nikdo nepřiplouvá. Jestli tu zítra přistaneme, zase si jednou nacpe břicho.“

„Brr, přestaň,“ okřikla ho Káťa. „Kam chodíš na tak praštěný nápady?“

„A nejrady má holky,“ otočil se k ní Ondra vesele. „Proto tě zítra vyšleme na průzkum jako první a uvidíme, jak jsi statečná.“

Před lodí se objevil druhý ostrůvek, který Káťa nazvala Drobeček.

„Hoši, teď zpomalte a veslujte jen lehce,“ ozval se kapitán, když Arabela vplouvala do úzkého průlivu mezi oběma ostrovy. „Plavčíku, žádná skaliska před námi?“

„Žádná, kapitáne,“ hlásil Bertík, „ani mělčina, na dno vůbec nevidím.“

„Tak jedeme. A nezapomeňte, že nehledáme draky, ale přístaviště.“

Děti pozorně sledovaly oba břehy.